

РЕШЕНИЕ

№ 6243

гр. София, 01.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 06.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **5507** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145– чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба К. Д. С., ЕГН- [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1227/15.05.2021 г., издадена от мл.автоконтрольор към Столична дирекция на вътрешните работи, в 2 група, 1 сектор в Отдел „Пътна полиция“- СДВР– Г. Г.. Релевира се, че на 15.05.2021 г. бил съставен АУАН №323669 на К. С. /без посочено презиме/ с посочен час на твърдяното ПТП 10.01 часа. В талона за изследване с №080365 бил посочен начален час на проверката 10.00 часа, а за час на предварителната проба- 09.50 часа. Невъзможно било извършването на предварителната проверка да е започнало 11 мин. преди реализиране на ПТП- то, според описания в АУАН час. Това опорочавало оспорвания акт. На следващо място, според жалбоподателя, административния орган следвало да изчака резултатите от изследването на кръвната проба и съобразно тях да предприеме последващите действия, включително по налагане на ПАМ от рода на процесната. Освен това се твърди, че заповедта не съдържа мотиви, тъй като не бил определен срока на действие на тази принудителна административна мярка и по този начин не е спазена в достатъчна степен формата на акта, съгласно чл.172, ал.1 от ЗДвП и чл.59, ал.2 АПК. Моли съда да отмени оспорвания акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, чрез процесуален представител поддържа жалбата по изложените в нея аргументи. Моли за отмяна на

оспорвания акт.

Ответникът, не изразява становище по жалбата, не се представлява по делото.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На К. С., с ЕГН- [ЕГН] е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 323669/15.05.2021г., за това че на 15.05.2021 г. в 10.01 часа, в [населено място], на паркинга пред бл. 750 в[жк]управлявал лек автомобил „Шкода“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Е. финанс“, ЕИК-[ЕИК] и пред вход Б поради недостатъчен контрол върху автомобила реализирал леко ПТП в паркирания лек автомобил „Рено М.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Водачът отказва да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство алкотест дрегер 7510. Издаден талон за медицинско изследване за УМБАЛ „Света А.“ [населено място], с което нарушил чл.20, ал.1- водача не контролира ППС, което управлява. ПТП. и чл.174, ал.3, пр.1 ЗДвП- отказва проверката с техническо средство за установяване употреба на алкохол в кръвта и не изпълнява предписание за изследване с доказ. анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за хим. лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му.

На място на 15.05.2021 г. в 9.50 часа е съставен Протокол за ПТП №1790711, за пътно- транспортно произшествие, настъпило на 15.05.2021 г. в 8.30 часа /л.18/ и скица, в която е отбелязано ПТП в 8.30 часа /л.17/.

На К. С. бил издаден талон за изследване от Г. Г.- мл. автоконтрольор в ОПП-СДВР /л.12/, в който е посочено начало на проверката 10.00 часа, 15.05.2021 г., алкотест дрегер 7510 с №0134- отказ. Т. е връчен на 15.05.2021 г., 10.50 часа.

На 15.05.2021 г. е издадена оспорваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1227/15.05.2021 г., от младши автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, упълномощен със Заповед № 513з-1618/2018 г. на Директор на СДВР, с която на основание чл.22 ЗАНН, във вр. с чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, е отнето временно свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя К. Д. С. за срок не повече от 18 месеца. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 15.05.2021 г.

Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка.

Съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорената заповед е издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, поради което и с оглед приложените заповеди, е налице материална компетентност на издателя ѝ.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на

принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа издал процесния административен акт. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна.

По същество, оспорената заповед е и материално законосъобразна.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по-горе дата и място отказал да бъде проверен с техническо средство, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. В тази хипотеза основание за налагане на ПАМ е всеки отказ на водача да бъде проверен с техническо средство, независимо от това дали проверката е за употребата на алкохол или такава за употреба на упойващи вещества. Т.е. приложимата разпоредба на чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП предвижда алтернативни хипотези и самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Както начините за извършване на пробата, така и отказът на водача да бъде проверен по някой от тях, дават възможност за прилагане на ПАМ. В случая от доказателствата по делото се установява, че на жалбоподателя е връчен талон за изследване, но същият не е дал кръв за изследване. Ето защо настоящата инстанция приема, че при безспорно установена фактическа обстановка материалноправните предпоставки за прилагане на принудителната мярка са изпълнени. Жалбоподателят не ги е оборил по надлежния ред в производството по оспорване на заповедта, поради което доводът, че не ПАМ е издадена преждевременно е неоснователен.

Описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. Конкретните факти, изпълващи някоя от хипотезите за прилагане на ПАМ, се установяват с АУАН, съставен от компетентните

длъжностни лица. Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДВП този акт се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, се носи от жалбоподателя. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана.

Жалбоподателят твърди, че обжалваната заповед за прилагане на ПАМ е опорочена, тъй като е налице несъответствие във времевите параметри, а именно в АУАН №323669 е бил посочен час на твърдяното ПТП 10.01 часа, а в талона за изследване с №080365 бил посочен начален час на проверката 10.00 часа, а за час на предварителната проба- 09.50 часа. Съобразявайки доказателствената съвкупност е видно, че ПТП-то е настъпило в около 8.30 часа в каквато насока са протокол за ПТП, скица, декларация. Настъпването на ПТП обаче не е фактическото основание за издаване на оспорваната заповед, а отказа на водача да бъде проверен с техническо средство за употреба на алкохол. Именно този отказ се е състоял в часовия диапазон посочен в АУАН- 10.01 часа, съответстващ на отразеното в талона за медицинско изследване- начало на проверката 10.00 часа. Дори да е налице разлика в минутите, то тя не е от такова естество да повлияе на безспорната установеност на фактическите установявания, респ. върху законосъобразността на оспорвания в настоящото производство индивидуален административен акт /ИАА/. С оглед на това и доколкото е налице съответствие във всички писмени доказателства по отношение на датата, както и на субекта /физическото лице е индивидуализирано и с ЕГН/, очевидно посочения в АУАН час 10.01 часа на 15.05.2021 г. е относим към момента на осъществяване на състава на нарушение по чл.174, ал.3 ЗДВП, а именно отказа да бъде изпробван с техническо средство, за което административно нарушение е наложена процесната ПАМ. Тези факти са описани в съставения АУАН, който по силата на чл. 39, ал. 1 от АПК се определя за допустимо доказателствено средство и съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДВП се ползва с обвързваща доказателствена сила. Ето защо изложените аргументи на жалбоподателя са неоснователни.

Следва са отбележи, че жалбоподателят не оспорва качеството на водач по смисъла на §6, т.25 от ДР на ЗДВП.

Съгласно чл.171,т.1,б.“б“ ЗДВП свидетелството за управление се отнема временно до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, т.е. налице е законово определен срок за прилагане на мярката- до решаване на въпроса за отговорността, което означава до окончателното приключване на административнонаказателното производство, образувано със съставения АУАН, но не повече от 18 месеца. Във връзка с довода на жалбоподателя относно срока на мярката, следва да се отбележи, че с процесната заповед административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага– не повече от 18 месеца, но с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена. Предвид това доводът на жалбоподателя в тази насока е несъстоятелен. Следва да се вметне, че цитираният съдебен акт, не е тълкувателно решение, още повече, че не се касае за константна съдебна практика.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно

да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София– град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Д. С., ЕГН- [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1227/15.05.2021 г., издадена от мл.автоконтрольор към Столична дирекция на вътрешните работи, в 2 група, 1 сектор в Отдел „Пътна полиция“- СДВР.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: